

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VII. An aliquis certò scire poßit se esse iustificatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VII:

An aliquis certò scire possit se esse iustificatum.

Questionis sensus est, an aliquis certus esse possit certitudine fidei, cui proinde nõ possit subesse falsum, se esse iustificatum, ac in statu gratiæ habitualis sanctificantis constitutum. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. neminem debere, nec posse credere certò, se esse iustificatum. Est de fide contra Caluinum, qui lib. 3. instit. c. 2. parag. 16. & seqq. & in Antidoto Concil. Trid. ad cap. 13. & 14. sess. 6. asserit, quemlibet fidelem non solum esse certum de sua iustificatione; sed etiam teneri ad credendum se per Christi iustitiam sibi imputatam esse iustificatum.

Refellitur hic error, & veritas nostræ fidei probatur 1. ex scriptura: Eccles. 9. *Nescit homo, utrum amore an odio dignus sit*: Psal. 18. *Delicta quis intelligit ab oculis meis mundam me*, ex quo loco S. Hier. lib. 1. aduersus Pelagianos probat, iustorum nemini plane cognitum esse, si tunc absque peccatis, an non: & 1. Cor. 4. *Nihil mihi conscius sum: sed non in hoc iustificatus sum.*

Probatur 2. ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 9. ubi expressè habetur, quòd, *sicut nemo pius de misericordia Dei, de Christi merito, de quæ Sacramentorum uirtute, & efficacia dubitare debet: sic quilibet, dum seipsum, suamquæ propriam infirmitatem, & indispositionem respicit, de sua gratia formidare, & timere potest; cum nullus scire valeat certitudine fidei, cui non potest subesse falsum, si gratiam Dei esse consecutum.*

Probatur 3. ex S. Aug. serm. 23. de Verbis Domini: *Fortasse, inquit, tu nihil inuonis in conscientia tua; inuenit ille, qui melius uidet: & S. Bernard. ser. 3. de Aduentu: Accedit ad sollicitudinis cumulum & pondus timoris, quòd, cum & meam & proximi conscientiam seruare necesse sit, neutri mihi satis esse notat: utraque abyssus est imperscrutabilis; utraque mihi nocet.*

Porro id sapientissimè à Deo factum esse, vt de propria iustificatione nullam habeant homines (quamdiu in hac mortali vita degunt) certitudinem; inde constat, quòd (vt ait S. August. lib. de corrept. & grat. c. 13.) in hoc loco tentationis, tanta est infirmitas, vt etiam possit superbi-
ans generare securitas.

Dicendum 2. quòd, quamuis secundum legem ordinariam nemo scire certò possit, se esse in statu gratiæ sanctificantis: id tamen extraordinariè per specialem reuelationem diuinitus factam, posse cognosci, vt de factò sanctissima Virgo id cognouit, cum ab Angelo audiuit: *Aue gratià plena, Dominus tecum:* item S. Magdalena, cum Christus Dominus illi dixit, *remittantur tibi peccata tua;* & etiam omnes sancti Apostoli, vt docet S. Thom. q. 24. de veritate art. 9.

Dicendum 3. posse etiam quemlibet iustum citra omnem reuelationem habere certitudinem aliquam moralem, seu coniecturalem de sua iustificatione, signisque quibusdam, & verisimilibus argumentis atque coniecturis probabiliter cognoscere, se esse in statu gratiæ; in quibus tamen, qualiacunque sint, nullus absolutè debet conuiuiescere, neque in seipso confidere, vel gloriari; quoniam (vt rectè monet Conc. Trid. sess. 6. cap. 10.) *Cum is hominum vita non humano iudicio examinanda, & iudicanda est, sed Dei; qui illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium: & tunc laus erit unicuique à Deo.*

¶ (o) ¶